

МЕГ КАБЪТ ДЪЩЕРЯТА НА УНИЩОЖИТЕЛЯ

Превод от английски: Светлана Комогорова, 2010

chitanka.info

Музиката гърми в такт с ударите на сърцето ми. Басът тътне в гърдите ми — дум, дум. Трудно се вижда сред тълпата от извиващи се тела, особено в мъглата, която се вдига от сухия лед и трепкащите лъчи, които се стрелкат надолу от индустриалния таван на клуба.

Но аз знам, че той е тук. Усещам го.

Затова съм благодарна на телата, които се отъркват едно в друго край мен. Те ме крият от погледа му, и от сетивата му. Иначе вече да ме е подушил, че идвам. Те разпознават мириса на страха отдалече.

Не, че ме е страх. Не ме е страх.

Е... може би мъничко.

Но нося с мен моя арбалет Ексакалибур Виксен 285 ФПС, с 25-инчова стрела Ийстън ХХ75 (върхът, преди златен, сега е заменен с ясенов, ръчно издялан), вече заредена и готова да излети, щом натисна спусъка.

Той така и няма да разбере какво го е уцелило.

Дано и тя не разбере.

Важното е да уцеля точно, което няма да е лесно в тази тълпа, и изстрелът да постигне целта си. Сигурно ще получа само един шанс да стрелям. Или ще поразя целта си... или той ще ме порази.

„Винаги се прицелвай в гърдите — казваше мама. — Те са най-широката част от тялото и е най-трудно да не ги уцелиш. Разбира се, ако се целиш в гърдите, а не в бедрото или в ръката, по-голяма е вероятността да убиеш, не да раниш... но пък защо ти е да раняваш? Важното е да ги повалиш“.

И тъкмо затова съм дошла тази вечер. Да го поваля.

Лайла ще ме намрази, разбира се, ако разбере какво всъщност е станало... И че извършителката съм аз.

Но какво да очаква? Не и че ще си кротувам и ще я гледам как си хаби живота.

— Срегнах едно момче — избърбори възторжено тя днес на обяд, докато чакахме на опашка пред салатния бар. — Господи, Мери, не е истина колко е сладък! Казва се Себастиан, и има най-сините очи на света!

Много хора не подозират за Лайла, че под нейната... да го признаем, фасата на леко момиче бие сърцето на истински верен приятел. За разлика от другите момичета в „Сейнт Елиджиъс“, Лайла

никога не ми се е надувала заради това, че татко не е генерален директор или пластичен хирург.

И да, вярно, налага се да пропускам покрай ушите си три четвърти от приказките ѝ, защото говори предимно за неща, които не ме интересуват — за колко си купила чанта „Прада“ от сезонната разпродажба в Сакс и какъв символ ще си татуира следващия път в Канкун.

Но това ми привлече вниманието.

— Лайла, ами Тед? — попитах я.

Защото от една година насам Лайла приказва само за Тед — откакто той най-сетне събра кураж да я покани да излязат. Тоест, освен за разпродажбите на Прада и за татуировките по гърба.

— О, приключих с него — заяви Лайла, посягайки към щипците за маруля. — Довечера Себастиан ще ме води на клуб, в „Суиг“. Каза, че можел да ни вкара, бил в списъка на ВИП гостите.

Вратът ми настръхна, не защото този тип, който и да беше той, твърдеше, че е във ВИП списъка на най-новия и най-изискан клуб в центъра на Манхатън. Не ме разбирайте погрешно — Лайла е красива. Ако някой непознат, който случайно фигурира в най-търсения ВИП списък в града, заговори някое момиче, то ще е точно Лайла.

Но това за Тед ме разтревожи. Защото Лайла обожаваше Тед. Те са квинтесенция на идеалната ученическа двойка. Тя е красавица, той — спортна звезда... гаджетата от тийнейджърския рай.

И точно затова казаното от нея не ми се връзваше.

— Лайла, как можеш да твърдиш, че си приключила с Тед? — попитах. — Вие двамата ходите от цяла вечност. — Или откакто аз дойдох в училище „Сейнт Елиджиъс“ през септември и Лайла беше първото (и досега кажи-речи единственото) момиче от випуска, което ме заговори. — А и балът е тази събота!

— Знам — въздъхна щастливо Лайла. — Себастиан ще ми е кавалер.

— Себ...

И тогава разбрах, *наистина* разбрах.

— Лайла — казах. — Погледни ме.

Лайла ме погледна отвисоко — аз съм дребничка. Но пък съм бърза, както казваше мама — и веднага прозрях. Онова, което трябваше да прозра от самото начало, едва забележимо оцъкления

израз... Угасналите очи... меките устни. Онова, което така добре опознах през годините.

Не можех да повярвам. Той беше докопал най-добрата ми приятелка. *Единствената* ми приятелка.

Е... какво да правя? Да си трая и да го оставя да я завладее?

Не и този път.

Ще си кажете, че появата на момиче с арбалет на дансинга в най-модния нов клуб в Манхатън може би ще предизвика коментари. Но това е Манхатън, в края на краищата. А и всички се забавляват здраво и не ми обръщат внимание. Дори...

О, господи, той е. Не мога да повярвам, че най-сетне го виждам в плът...

По-точно синът му.

По-красив е, отколкото си го представях. Златокос и синеок, с идеални устни на кинозвезда и плещи, цяла миля широки. Освен това е и висок — макар че повечето мъже са високи в сравнение с мен.

Ала все пак, ако е същият като баща си, ще си го върна. Най-сетне ще си го върна.

Предполагам. Още не съм...

О, господи. Той е усетил погледа ми. Обръща се насам...

Сега или никога. Прицелвам се.

Сбогом, Себастиан Дрейк. Сбогом навеки.

Но точно когато вземам на прицел ослепително белия триъгълник на ризата му, се случва нещо невероятно: точно там, където се прицелвах, разцъфва ярък, черешовочервен цвят.

Ала не бях натиснала спусъка.

— Какво има, Себастиан? — припка Лайла към него.

— По дяволите! Някой... — И виждам как Себастиан вдига смаяния си лазурен поглед от аленото петно на ризата си и се вглежда в очите на Лайла. — ... *ме застреля.*

Само че не бях аз.

И не само това е невероятно. Той *кърви*.

А това не е възможно.

Не знам какво да направя и се шмугвам зад една близка колона, притиснала Виксен към гърдите си. Трябва да сменя позиция и да обмисля следващия си ход. Защото се случва нещо невъзможно. Не може да греша за него. Проучих всичко, и всичко съвпада... това, че

той е тук в Манхатън... това, че от всички той набеляза най-добрата ми приятелка... Замаяният израз на Лайла... всичко.

Всичко, освен току-що случилото се.

А аз само стоях и гледах. Бях се прицелила идеално, и се издъних.

Но дали? Щом кърви, това означава, че е човек. Нали?

Ала ако е човек и току-що са го простреляли в гърдите, *защо не пада?*

О, господи.

А най-лошото е... че ме видя. Почти съм сигурна, че усетих как змийският му поглед се плъзна по мен. Какво ли ще предприеме сега? Дали ще ме преследва? Ако ме погне, сама съм си виновна. Мама ми *казваше* никога да не правя така. Винаги *казваше*, че ловецът никога не излиза сам. Защо не я послушах? Какво си *въобразявах*!

Там е проблемът, разбира се. Изобщо не помислих. Оставих се на чувствата да ме завладеят. Не можех да позволя онова, което сполетя мама, да се случи и с Лайла.

И сега щях да си платя.

Също като мама.

Гърча се в агония и се опитвам да не мисля какво ще направи татко, когато нюйоркската полиция позвъни на вратата ни в четири сутринта и го помоли да дойде в моргата, за да разпознае трупа на единствената си дъщеря. Гърлото ми ще е прерязано и кой знае какви ужаси още ще е понесло съсипаното ми тяло. И всичко само защото не си останах у дома тази вечер, за да си пиша домашното за четвъртия период от историята на САЩ за часа на госпожа Грегъри (на тема въздържателното движение в Америка след Гражданската война, две хиляди думи, с двойна разредка, за понеделник).

Музиката се сменя. Чувам писъка на Лайла:

— Къде тръгна?

О, господи. Той идва.

И иска аз да разбера, че идва. Сега той си играе с мен... също както баща му си е играл с мама, преди да... преди онова, което ѝ е сторил.

А после чувам странен звук — някакво *свистене* — и отново „По дяволите“!

Какво става?

— Себастиан. — Гласът на Лайла е весел. — Някой стреля по теб с *кетчуп*!

Какво? Какво каза тя? *Кетчуп*?!

И тогава внимателно се извъртам, за да погледна зад колоната и да видя за какво говори Лайла, и го виждам.

Не Себастиан. Стрелецът.

И не вярвам на очите си.

Той пък какво прави тук?!

АДАМ

Само Тед е виновен. Той каза, че трябвало да ги проследим, като излязат.

— Защо? — питам го.

— Щото тоя ще я вкара в бея, човече — отвърща Тед.

Само че няма как Тед да го е знаел. Дрейк беше изникнал съвсем изневиделица пред блока на Лайла на Парк авеню едва предната вечер. Тед не беше го виждал. Как би могъл да знае нещо за него? Каквото и да било?

Но като му го казах, Тед ме попита:

— Мъжки, ти *поглеждал* ли си го?

Трябва да призная, Тимен не говори празни приказки. Тоя тип изглежда като излязъл направо от каталога на „Абъркромби и Фич“, примерно. Не можеш да имаш доверие на толкова... ами, толкова *свършен* мъж.

Но все пак не съм навит да следя разни хора. Не е гот. Дори и ако е, за да увардим Лайла от неприятности, както каза Тед. Знам, че Лайла е мадамата на Тед — вече бившата, благодарение на Дрейк.

Е, вярно, тя никога не е била най-лъскавата вилица в чекмеджето.

Но да я следим на срещата с типа, с който се е загаджила? Това ми изглеждаше по-голяма загуба на време и от... и от домашното по история на САЩ от две хиляди думи, с двойна разредка, което трябва да предам в понеделник на госпожа Грегъри.

А после Тед взе, че предложи да взема и деветмилиметровата Берета.

Работата е там, че макар и това да е само воден пистолет, играчките — точни копия на истински оръжия са незаконни в Манхатън.

И затова съм нямал много възможности да използвам моя. А Тед го знае.

И сигурно затова постоянно дърдореше какъв смях щял да падне, ако полеем оня. Защото беше наясно, че няма да му устоя.

Кетчупът беше моя идея.

Да, да, доста е детинско.

Но какво друго, по дяволите, да правя в петък вечер? По-яко е от съчинение по американска история.

Както и да е, казах на Тимен, че сигурно ще се навия. Стига аз да съм тоя, който ще стреля. Тед нямаше нищо против.

— Просто трябва да знам, човече — каза той, клатейки глава.

— Какво да знаеш?

— Какво има в тоя тип Себастиан, дето аз го нямам.

Можех да му го кажа, разбира се. Съвсем явно е какво има момче с вида на смотания Дрейк, дето Тед го няма. Тед си изглежда съвсем прилично, ама не става за фотомодел.

Ала си замълчах. Защото на Тимен наистина му беше кофти от случилото се. И донякъде разбихах защо. Лайла просто е такова момиче, нали разбирате? С големи кафяви очи и големи... други работи.

Но няма да навлизам в това заради сестра ми Вероника, която разправя, че трябвало да престана да възприемам жените като сексуални обекти, а като бъдещи партньорки в неизбежната борба за оцеляване в постапокалиптична Америка (това е темата на дипломната ѝ работа, защото според нея апокалипсисът ще настъпи през идното десетилетие поради развихрилите се понастоящем в страната религиозен фанатизъм и безхаберие към околната среда. И двете ги имало, когато настъпил крахът на Рим и други вече несъществуващи общества).

Ето така ние с Тимен попаднахме в „Суиг“.

— За наш късмет Вина, чичото на Тед, е доставчикът им на алкохол и точно това ни вкара вътре, и то без да минаваме през детектора за метал като останалите, и застрелях Себастиан Дрейк с кетчуп с моя воден пистолет, деветмилиметровата Берета. Знам, че трябваше да съм си у дома и да пиша съчинението за госпожа Грегъри, ама мъжете трябва да се забавляват, нали така?

А наистина беше забавно да гледаме как червените петна се разливат по гърдите на оня. Тимен всъщност се смееше за пръв път, откакто по време на обяд Лайла му прати онова съобщение, че щял да ходи сам на бала, защото тя щяла да ходи с Дрейк.

Всичко вървеше страхотно... Докато не видях как Дрейк се е вторачил в колоната отстрани на дансинга. Не се връзваше. Човек би решил, че той ще се втренчи в *нас* в нашата ВИП лежа (благодаря, чичо Вини), като се има предвид откъде го нападнаха с кетчупа.

И тогава забелязах, че зад нея се крие някой. Зад колоната, тоест.

И то не *кой да е*, а Мери, новото момиче от класа ми по история, онова, което не говори с никой друг, освен с Лайла.

С арбалет в ръце.

Арбалет.

Как, по дяволите, беше вкарала арбалет през детектора за метал? Няма как да познава Вини, чичото на Тед.

Не, че е важно. Важно е само, че Дрейк зяпа колоната, зад която се е свила Мери, сякаш вижда през нея. И във вперения му в момичето поглед има нещо, което ме кара да... Е, знам само, че не искам този тип да гледа нататък.

— Кретен — измърморвам. Главно по адрес на Дрейк, но и малко по мой собствен. После се прицелвам и стрелям отново.

— Леле! — крясва радостно Тед. — Видя ли? Право в задника!

Е, да, *това* успява да привлече вниманието на Дрейк. Той се обръща... и изведнъж разбирам какво било „пламтящи очи“. Нали се сещате, като в книгите на Стивън Кинг? Не предполагах, че някога ще видя.

Но погледът на Дрейк е точно такъв, и е вперен в нас. Очите му без всякакво съмнение пламтят.

„Ела, бе — улавям се, че мисля. — Точно така. Ела тука, Дрейк. Искаш да се биеш ли? Не е само кетчупът, имам и друго, мъжки“.

Което не е съвсем вярно. Обаче надали има значение, защото Дрейк така и не идва.

А се изпарява.

Не, не се врътва и да се изнесе от клуба.

Просто както си стои там, и изведнъж... го няма. За миг мъглата от сухия лед като че се сгъстява, и като се разсейва, Лайла танцува сама.

— Дръж — тиквам аз Беретата в ръката на Тед.

— Какво стана?! — Тед оглежда дансинга. — Къде изчезна той?

Но той вече е изчезнал.

— Хващай Лайла, и ме чакай отпред! — крясвам на Тед.

Той реди някакви отбрани ругатни, но никой не обръща внимание. Музиката гърми и всеки си гледа кефа. Щом не ни видяха как *стреляме* по някакъв тип с кетчуп от воден пистолет, или че секунди по-късно оня буквално се изпари във въздуха, надали ще се впечатлят, че Тед споменава нечия майка.

Стигам до колоната и поглеждам надолу.

Тя е там и диша тежко, все едно че току-що е пробягала маратонска дистанция. Притиска арбалета към гърдите си като дете — одеялцето си. Лицето и е бяло като лист.

— Хей — подвиквам ѝ лекичко. Не искам да я стресна.

Но я стряскам. Гласът ми я кара буквално да изскочи от кожата си и тя вперва в мен широко отворени, уплашени очи.

— Хей, спокойно — казвам ѝ. — Той се махна вече.

— Махна ли се? — Очите ѝ, зелени като голямата поляна в Сентръл парк през май, се взират в мен. И няма как да не забележиш ужаса в тях.

— Как... какво?

— Просто се стопи — вдигам рамене аз. — Видях го, че те гледа, и го застрелях.

— *Какво?!*

Виждам, че ужасът е изчезнал също толкова внезапно, колкото и Дрейк. Но за разлика от Дрейк, нещо го е заместило: гняв. Мери е *бясна*.

— Господи, Адам — възкликва тя. — Да не си откачил? Ти знаеш ли изобщо що за *същество* е този?

— Да — отвърщам. Истината е, че Мери е доста сладка, като е ядосана. Как така не съм забелязал досега! Сигурно защото никога не съм я виждал да се ядосва. В часа на госпожа Грегъри няма за какво да се горещиш. — Новото гадже на Лайла. Егати смотаняка! Ти видя ли му гащите?

Мери клати глава.

— Ти какво правиш тук? — пита ме тя, леко слисана.

— Очевидно същото като теб. — Поглеждам арбалета. — Но ти притежаваш много по-голяма огнева мощ. Откъде го *имаш* това? Те законни ли са в Манхатън изобщо?

— Ти ми кажи — посочва тя Беретата.

Вдигам ръце горе, все едно се предавам.

— Ей, това беше само кетчуп. Но това на върха на стрелата определено не е вакуумен накрайник. Би могла да му навредиш...

— Това е идеята — отговаря Мери.

И в гласа ѝ има толкова много омраза — мама постоянно ни насърчава с Вероника да се изразяваме описателно — че *разбирам*. Просто знам.

Дрейк е бившият ѝ.

Признавам, че като го проумявам, се чувствам странно. Мери ми е симпатична. Личи си, че е умна — винаги е подготвена, когато госпожа Грегъри я изпитва. И наистина това, че се мотае с Лайла, колкото и тъпа да е тя, доказва, че поне не е снобка, защото повечето момичета в „Сейнт Елиджиъс“ няма и да погледнат Лайла... откакто онази снимка от мобилен телефон, на която се виждаше какво са правили двамата с Тед в банята на онзи купон в града, обиколи училището.

Не, че има нещо лошо в онова, което са правили, ако питате мен.

И все пак съм малко разочарован. Мислех, че момиче като Мери ще прояви повече вкус и не би излизало с типове като Себастиан Дрейк.

Кое то сигурно иде да докаже, че Вероника е права, като вечно ми казва: „Толкова неща не знаеш за момичетата, че ако напълнят Ийст Ривър, ще прелее“.

МЕРИ

Не мога да повярвам. Стоя в уличката до „Суиг“ и разговарям с Адам Блум, който седи зад мен в часа по история на госпожа Грегъри. Да не споменавам за Теди Ханкок, най-добрият приятел на Адам.

И бивше гадже на Лайла.

Свалила съм стрелата с ясен връх от ложата и съм я прибрала в колчана. Вече знам, че тази вечер няма да има унищожение.

Макар че сигурно трябва да съм благодарна, че не хвърлих топа. Ако не беше Адам... е, сега нямаше да стоя тук и да се мъча да му обясня нещо, което е... честно казано, необяснимо.

— Мери, сериозно? — Адам ме гледа мрачно с кафявите си очи. Странно, че досега не съм забелязала колко е хубав. Е, не е Себастиан Дрейк. Косата на Адам е тъмна като моята, а ирисите му са кафяви като кленов сироп, не сини като морето.

Но доста си го бива, с тези негови плещи и физика на плувец (извел е училище „Сейнт Елиджиъс“ до районните финали по бъртерфлай две години подред) и близо два метра ръст (толкова е висок, че трябва да си изпружвам врата, за да го гледам в очите, и изведнъж собственият ми ръст се превръща в разочарование поне за самата мен — метър и петдесет и два!). Успехът му е по-висок от средния, а е и популярен, ако броим всичките първокурснички, които припадат всеки път, като мине покрай тях в коридора (не, че той забелязва).

Но погледът му, втренчен в мен в момента, никак не е равнодушен.

— Какво става? — пита ме той и ме поглежда, а едната му тъмна дебела вежда е вдигната подозрително. — Знам защо Тед мрази Дрейк. Той му отмъкна момичето. Но ти какво му се дразниш?

— Лично е — отговарям. Боже, това е толкова *непрофесионално*. Мама ще ме убие, като разбере.

Ако някога разбере.

От друга страна... Адам вероятно *наистина* ми е спасил живота. Макар и да не знае. Дрейк би ме изкормил, там, пред очите на всички,

без изобщо да се замисля.

Освен ако първо не решише да си поиграе с мен. И като познавам баща му, точно така щеше да постъпи.

Длъжница съм на Адам. Голяма.

Но няма да му дам да го разбере.

— Ти как влезе? — иска да знае Адам. — Не ми казвай, че си се промъкнала през металния детектор с това чудо.

— Не съм, разбира се — отвърщам. Сериозно, момчетата са толкова глупави понякога. — Вкарах го през прозорчето на покрива.

— На *покрива*?!

— Прозорчетата на покрива обикновено ги държат там — изтъквам му.

— Толкова си незрял! — разправя Лайла на Тед. Гласът ѝ е тих и мек, макар думите ѝ да са сурови. Но тя не може иначе. Магията на Дрейк я е завладяла. — Какво се надяваше да постигнеш, да му се не види?

— Лайла, та ти го познаваш само от *един ден*! — Тед е пъхнал ръце дълбоко в джобовете си. Изглежда засрамен от себе си... и дързък едновременно. — Аз можех да те вкарам в „Суиг“, щом толкова си искала да влезеш. Защо не ми каза? Знаеш за чичо ми Вини.

— Тед, не е до това в какви клубове може да ме вкара Себастиан — обяснява Лайла. — А до... заради него е. Той е... съвършен.

Налага се да преглъщам, за да потисна надигащото се в гърлото ми гадене.

— Никой не е съвършен, Лай — изпреварва ме Тед.

— Себастиан е! — възторгва се Лайла, тъмните ѝ очи блестят на светлината на единствената крушка, осветяваща аварийния изход на клуба.

— Толкова е красив... и интелигентен... и светски... и мил...

Край. Вече не издържам.

— Лайла! — тросвам се. — Млъкни! Тед е прав. Ти дори не познаваш този тип. Защото ако го познаваше, нямаше да го наречеш „мил“.

— Но той е мил! — не отстъпва Лайла и блясъкът в очите ѝ утихва до меко сияние. — Вие изобщо не знаете...

Миг по-късно — не съм убедена как точно стана — аз я сграбчвам за раменете и я разтърсвам.

Тя е с цяла педя по-висока от мен и с двайсетина килограма по-тежка.

Но това няма значение — искам само да й набия малко разум в главата.

— Той ти е казал, нали? — чувам се, че й крещя пресипнало. — Казал ти е какъв е. Ох, Лайла! *Идиотка!* Тъпачка, каква *тъпачка* си!

Но Лайла се изтръгва от ръцете ми, врътва се и ни поглежда с тържествуващо изражение.

— Да! — крясва тя с онзи възторжен трепет в гласа, познат ми твърде добре. — Каза ми! И ме предупреди за хората като теб, Мери. Хората, които не разбират... *Не могат* да разберат, че той произхожда от род, древен и благороден като кралските родове...

— Боже мой! — Сърби ме ръката да я зашлевя. Единственото, което ме спира, е Адам, който посяга и ме сграбчва за ръката, все едно ми е прочел мислите. — Лайла! Ти си знаела! *И въпреки това излезе с него!*

— Да, разбира се! — изфучава Лайла. — За разлика от теб, Мери, аз съм широко скроена. Нямам предразсъдъци към неговия вид като теб...

— Неговият вид? *Вид?!* — Ако не беше Адам, който ме удържаше и ми шептеше „Хей, по-спокойно“, щях да й се нахвърля и да се опитам да набия малко здрав разум в празната й руса глава. — А случайно да ти е споменал как точно оцелява *неговият вид!* Какво ядат... или по-скоро *пият...* за да живеят?

Лайла е изпълнена с презрение.

— Да — заявява тя. — Каза ми. И според мен ти правиш от мухата слон. Той пие само кръв, която си купува от центъра за кръводаряване. *Не убива...*

— Ох, Лайла! — не вярвам на ушите си. Тоест, мога да повярвам, щом става въпрос за Лайла. Но си мислех, че дори и тя няма да е толкова наивна, че да се хване на това. — Те всички така казват. Пробутват тоя лаф на момичетата от векове. „Аз не убивам хора“. Пълни дивотии.

— Чакай. — Адам вече не стиска ръката ми. За съжаление сега, когато вече мога да ударя Лайла, не ми се иска. Твърде съм отвратена. — Какво става тук? — пита той. — Кой пие кръв. За *Дрейк* ли става дума?

— Да, за Дрейк — сопвам се аз.

Адам се втренчва в мен невярващо, а до него приятелят му Тед подсвирва.

— Човече, знаех си, че в тоя има нещо, дето не ми харесва! — възкликва той.

— Престанете! — крещи Лайла. — Всички! Я се чуите! Имате ли представа колко еснафски звучите? Да, Себастиан е вампир, но това не значи, че няма право на съществуване!

— Уф — възкликвам. — Като се има предвид, че е ходещо омерзение за човечеството и се храни с невинни момичета като теб от векове, той всъщност *няма* право на съществуване.

— Чакай малко. — Адам все още не може да повярва. — *Вампир?! Стига бе. Невъзможно е. Вампирите не съществуват.*

— Ох! — Лайла се врътва към него и тропва с крак. — Ти си лош и от тях!

— Лайла — казвам аз, без да обръщам внимание на Адам. — Не можеш да се видиш пак с него.

— *Той не е направил нищо лошо* — настоява Лайла. — Дори не ме е ухапал, въпреки че аз го помолих. Защото твърде много ме *обичал* — така каза.

— Боже господи! — възкликвам погнусено. — Поредният лаф, който ти пробутва, Лайла. Не разбираш ли? Те *всички* го казват. И той *не те* обича. Или те обича толкова, колкото кърлежът обича кучето, от което смуче.

— Аз те обичам — гласът на Тед секва, когато произнася „аз“. — И си ме зарязала заради *вампир?!*

— Вие не разбирате! — Лайла отмята дългата си руса коса. — Той не е кърлеж, Мери. Себастиан ме обича твърде много, затова не може да ме ухапе. Но знам, че мога да го разубедя. Защото той иска да бъде с мен вечно, а и аз искам да бъда с него вечно. *Знам* го. И след утре вечер ние *ще бъдем* вечно заедно.

— Какво има утре вечер? — пита Адам.

— Балът — отговарям вдървено.

— Точно така! — продължава да дърдори Лайла. — Себастиан ще е мой кавалер. И въпреки че той още не знае, там той ще отстъпи пред мен. Едно ухапване, и ще живея вечно. Стига бе, хора, ами че

това е страшно гот! Вие не искате ли да живеете вечно? Тоест, ако можехте?

— Не и по този начин — отвърщам. Чувствам силна болка. Боли ме за Лайла, и за всички момичета преди нея. И които ще дойдат след нея, ако не предприема нещо.

— На танците ли ще те чака? — насилвам се да я попитам. Трудно ми е да говоря, защото плачът ми напират.

— Да — отговаря Лайла, с все същото отнесено изражение, каквото имаше и в клуба, и по-рано днес в столовата. — Той не би могъл да ми устои, не и с новата ми рокля от Роберто Кавали и оголената ми шия под сребърните лъчи на пълната луна...

— Струва ми се, че ще повърна — обаждат се Тед.

— Не, няма — отсичам. — Ще изпратиш Лайла до тях. Ето. — Бръквам в чантата си, вадя разпятие и две флакончета със светена вода и му ги давам. — Ако Дрейк се появи, макар и да се съмнявам, замери го с тях. После, като оставиш Лайла, се прибирай.

Тед поглежда какво съм му тикнала в ръцете.

— Чакай! Това ли е? — пита той. — Просто ще му позволим да я убие?

— Няма да ме убие! — поправя го весело Лайла. — Ще ме превърне в една от своя вид.

— *Ние* нищо няма да правим — казвам му. — Вие се прибирайте и оставете това на мен. Всичко е под мой контрол. Тед, погрижи се Лайла да се прибере благополучно у дома. Не трябва нищо да ѝ се случва до танците. „*Злите духове не могат да влязат в обитаема къща, ако не ги поканят*“ — Присвивам очи и поглеждам Лайла. — Ти нали не си го канила да влезе?

— Да бе. — Лайла тръсва глава. — Татко нали ще ме *гръмне*, ако намери момче в стаята ми.

— Виждаш ли? Прибирай се. Ти също — обръщам се към Адам.

Тед хваща Лайла подръка и я повежда. Но Адам, за моя изненада, не мърда от мястото си. Стои с дълбоко напъхани в джобовете ръце.

— Хъм... — казвам му. — Мога ли да ти помогна с нещо?

— Да — отвърща той спокойно. — Можеш да ми разкажеш всичко от самото начало. Искам да знам *всичко*. Защото ако онова,

което ми казваш, е вярно, ако не съм бил аз, ти щеше да си петънце на стената на клуба. Така че започвай.

АДАМ

Ако само преди един-два часа ми бяхте казали, че вечерта ми ще завърши в мезонета на Мери от класа ми по история на САЩ в Ийск Севънтис... еее, щях да ви кажа, че сте се напушили.

Но точно там се намирам — вървя след Мери покрай задрямалия им портиер (който дори и веждата си не повдигна, като видя арбалета), а после нагоре с асансьора до дома ѝ, обзаведен с викториански шик от средата на деветнайсети век — поне доколкото аз мога да преценя, защото мебелировката изглежда като извадена от скучните сериалчета, които майка ми обича да гледа по телевизията, чиито главни героини са момичета на име Вайълет, Хортенс и тям подобни.

Книги има *навсякъде* — и то не издания на Дан Браун с меки корици, а дебели и тежки томове със заглавия като „Демонологията в Гърция от седми век“ или „Ръководство по некромантия“. Оглеждам се, но не виждам нито плазмен екран, нито екран с течни кристали, нито дори обикновен телевизор.

— Вашите да не са професори по нещо? — питам Мери, когато тя оставя арбалета и се запътва към кухнята, отваря хладилника, вади от него две кока-коли и ми подава едната.

— Нещо такова — отвръща тя. Държи се така, откакто тръгнахме към дома ѝ — не си дава много зор да ми обяснява.

Не, че това има значение, де, защото вече ѝ заявих, че няма да си тръгна, докато не науча цялата история. Работата е там, че засега изобщо не знам какво да мисля за всичко това. От една страна, ми олекна, че Дрейк не е този, за когото го мислех — бившето гадже на Мери. От друга страна... *вампири*?

— Хайде — подканва ме Мери и аз я следвам, защото... ами, какво друго ми остава? Не знам какво правя тук. Не вярвам във вампири, мисля, че Лайла просто се е забъркала с някой от ония смахнатите готи, като в онази серия от „Закон и ред“.

Макар че въпросът на Мери — „Тогава как ще обясниш, че на дансинга той се изпари във въздуха“? — ме тормози. *Вярно*, как го

направи?

Ала има цели купища подобни въпроси, на които не знам отговорите. Ето и един нов, който ми хрумна: как да накарам Мери да ме гледа така, както Лайла гледаше тоя Дрейк?

Животът е пълен с мистерии, както обича да казва татко, и много от тях на свой ред са обвити в загадки.

Мери ме води по тъмен коридор към една откритата врата. От пролуката грее светлина. Тя почуква и пита:

— Татко? Може ли да влезем?

Дрезгав глас ѝ отвърща:

— На всяка цена.

И влизам след нея в най-странната стая, която съм виждал, поне в мезонет в Ъпър Ийст Сайд.

Това е лаборатория. Пълно е с епруветки, колби и реторти. Пред няколко от тях стои висок белокоп мъж с професорски вид, по халат, и бърка някаква смес в прозрачен контейнер. Сместа е яркозелена и пуска мощно димни талази. Когато Мери влиза, старчето вдига очи и се усмихва. Зеленият му поглед — същият като на Мери — се стрелва с любопитство към мен.

— Ами, здрасти — казва той. — Гледам, че си довела и приятел. Много се радвам. Напоследък си мисля, че прекарваш твърде много време сама, млада госпожице.

— Татко, това е Адам — представя ме спокойно Мери. — Седи зад мен в часа по история на САЩ. Отиваме в стаята ми да учим.

— Много хубаво — отвърща баща ѝ. Като че и през ум не му минава, че ученето е последното нещо, което би хрумнало на момче на моята възраст в два часа през нощта в момичешка стая. — Само не се преуморявайте с ученето, деца.

— Няма — казва Мери. — Хайде, Адам.

— Лека нощ, господине — пожелавам аз на баща ѝ, а той ми се усмихва лъчезарно и отново се обръща към димящата реторта.

— И така — казвам на Мери, която отново ме води по коридора, този път към стаята ѝ... която е учудващо практично обзаведена за момичешка стая. Тук има само голямо легло, гардероб и писалище. За разлика от стаята на Вероника всичко е прибрано, освен лаптопа и МРЗ плейъра. Хвърлям едно око на плейлистата ѝ, докато тя рови из шкафа за нещо. Предимно рок, има и арендби и малко рап. Но емо

няма. И слава богу. — Какво става? За какво му е на баща ти всичко това?

— Търси цяр — отговаря Мери от шкафа със сподавен глас.

Минавам по пищния персийски килим до леглото ѝ. На нощното ѝ шкафче има снимка в рамка — на хубава жена, присвила очи срещу слънцето, усмихната. Майката на Мери. Не знам как го разбрах, просто го разбрах.

— Цяр за какво? — взимам снимката да я разгледам. Да, ето ги. Устните на Мери. Чиито ъгълчета, както постоянно ми се набива на очи, са извити нагоре. Дори когато се сърди.

— За вампиризъм — обяснява тя и излиза от шкафа с дълга червена рокля в ръка, увита в прозрачна найлонова опаковка от химическо чистене.

— Уф — възкликвам. — Неприятно ми е точно аз да ти го казвам, но такова нещо като вампири няма. Вампиризъм също. Или каквото и да е там.

— Така ли? — ъгълчетата на устата ѝ се извиват още по-нагоре от обичайното.

— Вампирите ги е измислил оня... — Тя ми се смее. Аз обаче нямам нищо против, защото това е Мери. По-добре, отколкото да не ме забелязва, а откакто я познавам, тя точно това прави.

— Оня, дето е написал „Дракула“. Нали?

— Брам Стоукър не е измислил вампирите — обяснява Мери и усмивката ѝ се стапя. — Дори и Дракула не е измислил. Последният, между другото, е реална историческа фигура.

— Да бе, някакъв тип, дето пие кръв и се превръща на прилеп? А стига бе.

— Вампирите съществуват, Адам — казва тихо Мери. Много хубаво ми произнася името. Толкова хубаво, че в първия момент не забелязвам, че гледа снимката в ръката ми. — Както и жертвите им.

Проследявам погледа ѝ... и без малко не изпускам снимката.

— Мери — казвам. Защото не се сещам какво друго да кажа. — Твоята... Майка ти? Тя ли... да не би...

— Още е жива — Мери се обръща и мята на леглото червената рокля, опакована в хлъзгава, прозрачна найлонова опаковка. — Ако това е живот — додава тя, повече на себе си.

— Мери... — казвам аз със съвсем друг глас.

Трудно ми е да повярвам.

Но все пак успявам. В изражението ѝ има нещо, по което си личи, че тя не лъже. И нещо, което ме кара да копнея да я взема в прегръдките си. Което според Вероника ще е сексистко. Но това е положението.

Спрях да си гриза устната и запитах.

— Затова ли татко ти...

— Той невинаги е бил такъв — отговаря тя, без да ме поглежда.
— Не беше такъв, когато мама беше тук. Той... той си мисли, че може да открие химическо лекарство. — Тя се отпуска на леглото до роклята. — Не иска да повярва, че има един-единствен начин да си я върнем. Да убием вампира, който превърна нея във вампир.

— Дрейк — казвам и се отпускам на леглото до нея. Сега вече всичко добива някакъв смисъл. Предполагам.

— Не — врътва глава Мери. — Баща му. Който по случайност си е запазил оригиналното име Дракула. Синът му си мисли, че Дрейк звучи не чак толкова претенциозно и по-модерно.

— Но тогава... защо се опитваше да убиеш детето на Дракула, щом баща му е този, който... — не мога да се принудя дори да го произнеса. За щастие не ми се и налага.

Мери се е прегърбила.

— Ако убийството на единственото му дете не накара Дракула да изпъзни от скривалището си и да го убия, не знам какво ще го накара.

— А това няма ли да е... малко опасно? — питам. Не е за вярване, че седя тук и водя този разговор. Но то не е за вярване и че се намирам в спалнята на Мери от класа по история на САЩ. — Тоест, Дракула не е ли начело на цялата операция?

— Да. — Мери гледа снимката, която съм поставил между нас. — И когато с него бъде свършено, мама най-сетне ще е свободна.

„И вече няма да има нужда татко ѝ да се мъчи да открие лек срещу вампиризъм“ — мисля си аз, но не го произнасям на глас.

— Но защо Дрейк не... въ... не превърна Лайла тази вечер? — питам. Защото това ме тормози. Освен другите неща. — Там, в клуба?

— Защото обича да си играе с храната си — отвръща безстрастно Мери. — Също като баща му.

Потръпвам. Не мога да се удържа. Въпреки че Лайла не е точно моят тип, не ми е приятно да мисля за нея като за среднощна

вампирска почерпка.

— А не се ли тревожиш, че Лайла ще каже на Дрейк да не идва на бала, защото ще го причакваме там? — питам, с надежда да сменя малко темата.

Говоря в *множествено*, а не в *единствено* число, защото е изключено да позволя на Мери да преследва тоя тип сама. Кое то, сигурен съм, Вероника също ще обяви за сексистко.

Но Вероника никога не е виждала усмивката на Мери.

— Ти шегуваш ли се? — пита Мери и като че изобщо не е забелязала *множественото* число.

— Точно на това разчитам, че ще му каже. Тогава той със сигурност ще дойде.

Впервам поглед в нея.

— Но защо?

— Защото убийството на дъщерята на унищожителя страшно ще му вдигне акциите в криптата.

Мигам насреща ѝ.

— Акциите в криптата?

— Ами... — тя врътва конската си опашка. — Това е като акциите на улицата, само че сред живите мъртъвци.

— О... — странно, но това е разумно. Колкото всичко останало, чуто за тази вечер. — Значи наричат татко ти... хм... „унищожител“? — Не ми е лесно да си представя таткото на Мери да борави с арбалета като нея.

— Не — отвърща тя и усмивката ѝ угасва. — Мама. Или поне... беше, навремето. И то унищожител не само на вампири, но на всякакви зли същества — демони, върколаци, полтъргайст, призраци, вещици, джинове, сатири, локи, шедуси, ветели, титани, лепрекони...

— Лепрекони? — повтарям изумено.

Но Мери само вдига рамене.

— Щом е зло, мама го убиваше. Тя притежаваше тази дарба... Дарба, която силно се надявам, че съм наследила — додава тя меко.

Седя и не реагирам цяла минута. Длъжен съм да призная, че съм малко слисан от всичко, случило се за последните два часа. Арбалети, вампири и унищожители? И що за чудо да му се не види, е тая ветела? Хич не съм убеден, че искам да знам. Не. Чакайте. *Знам*, че не искам да знам. В главата ми жужи и не престава.

Смахнатото е, че на мен това май ми харесва.

— Е... — Мери ме поглежда в очите. — Сега вярваш ли ми?

— Вярвам ти — отговарям. Всъщност, направо не вярвам, че вярвам. Че й вярвам, по-точно.

— Хубаво — казва тя. — Сигурно ще е най-добре да не казваш на никого. А сега, ако не възразяваш, трябва да почна да се подготвям...

— Супер. Кажи ми какво искаш от мен.

Изражението на лицето й се помрачава.

— Адам... — казва тя, и в начина, по който устните й произнасят името ми, има нещо, което мъничко ме подлудява... Искане ми се да я сграбча в прегръдките си и да хукна из стаята. — Признателна съм ти за предложението. Много. Но е прекалено опасно. Ако убия Дрейк...

— *Когато* го убиеш — поправам я.

— ... най-вероятно ще дойде и баща му — продължава тя. — И ще иска да си отмъсти. Може би не тази вечер, сигурно няма да е и утре. Но ще е скоро. И когато той дойде... хич няма да е приятно. Ужасно ще е. Кошмар. Ще е...

— Апокалипсис — довършвам вместо нея и щом изговарям думата, по гръбнака ми преминава тръпка.

— Да. Да, точно така.

— Спокойно — казвам аз, въпреки тръпката.

— Готов съм за това.

— Адам... — клати глава тя. — Ти не разбираш. Не мога... Не мога да ти гарантирам, че ще успея да те защитя. А без съмнение не мога да ти позволя да рискуваш така живота си. За мен е друго, защото... заради майка ми. Но ти...

Прекъсвам я:

— Само ми кажи по кое време да те взема.

Тя ме гледа втренчено.

— Какво?

— Извинявай — казвам — но няма да ходиш сама на бала. Точка по въпроса.

И сигурно съм изглеждал много страшно, като съм го казал, защото макар и тя да отваря уста да възрази, щом ме поглежда, я затваря и казва само:

— Ами, добре.

Но все пак се чувства длъжна да добави:

— Мъртъв си.

Само за да има последната дума.

Но аз нямам нищо против. Нека последната дума да си е нейна.

Защото вече съм разбрал, че я открих: моят бъдещ партньор в неизбежната борба за оцеляване в постапокалиптична Америка.

МЕРИ

Музиката гърми в такт с ударите на сърцето ми. Басът тътне в гърдите ми — дум, дум. Трудно се вижда сред тълпата от извиващи се тела, особено в мъглата, която се вдига от сухия лед и трепкащите лъчи, които се стрелкат надолу от индустриалния таван на клуба.

Но аз знам, че той е тук. Усещам го.

И тогава го виждам как идва към мен по дансинга, с чаша кървавочервена течност във всяка ръка. Щом се приближава, той ми подава едната и казва:

— Спокойно, не е „подсилен“. Проверих.

Не му отговарям, само отпивам от пунша, благодарна за течността, макар и да е възладка, защото гърлото ми е пресъхнало.

Работата е там, че допускам грешка, като позволявам това на Адам.

Ала... в него има нещо. Не знам какво точно. Нещо, което го отделя от останалите тъпи спортистчета в училище. Може би заради това, че ме спаси в клуба, когато си изтървах нервите и застреля Себастиан Дрейк — потомъкът на самия дявол — с кетчуп от водно пистолетче.

Или може би заради това, че се отнесе много мило към татко и не почна да се майтапи, че изглеждал като Док от „Завръщане в бъдещето“, и дори го нарече „господине“. Или заради начина, по който взе снимката на майка ми и изглеждаше толкова сличен, когато му казах истината за нея.

Или може би заради това как изглеждаше, когато дойде тази вечер в осем без петнайсет — толкова невъзможно красив в смокинга, и дори ми носеше брошка с червена роза... въпреки че само преди няма и двайсет и четири часа представа си нямаше, че ще ходи на бала (добре, че на вратата продаваха куверти).

Ехе... Татко изпадна във възторг и поне този път се държа като нормален родител — щракаше с фотоапарата („Да те види майка ти, като оздравее“, повтаряше той непрекъснато) и се опитваше да пъха

двайсетдоларови банкноти в ръката на Адам, „да почерпиш Мери със сладолед след танците“.

Заради което, честно казано, реших, че е по-добре татко изобщо да не си показва носа от лабораторията.

Но все пак. Знаех, че правя грешка, като не разкарах Адам на момента. Това не е работа за аматьори. Това е... това е...

... прекрасно. Искам да кажа, така изглежда залата. Направо ахнах, когато влязох подръка с Адам. (Той настоя. За да изглеждаме като „нормална двойка“, ако Дрейк е вече там и наблюдава). Комитетът по организирането на бала в гимназия „Сейнт Елиджиъс“ тази година направо е надминал себе си.

Да осигуриш четириетажната голяма бална зала на хотел „Уолдорф Астория“ само по себе си е подвиг, но да я превърнеш в такава искряща, романтична страна на чудесата? Удивително!

Само се надявам всичките тези розетки и панделки да не са пожароопасни. Никак не ми се иска да ги видя как пламват, когато трупът на Дрейк се самозапали, след като промуша гърдите му.

— Е — казва Адам, докато стоим в края на дансинга и пием пунш в мълчание, което, честно казано, бързо стана малко неловко.

— Как ще действаме, все пак? Никъде не виждам арбалета ти.

— Ще го промуша с кол — отвърщам и му показвам крака си през цепката на роклята. Вързала съм за него издялано от ясен дървено острие, ползвам стария набедрен кобур на мама. — Простичко и лесничко.

— О... — възкликва Адам, позадавил се малко с пунша. — Добре.

Забелязвам, че все така е вперил поглед във вътрешната страна на бедрото ми и бързо си смъквам полата.

И ми хрумва — за пръв път — че Адам може да се е набъркал в това не само защото иска да освободи гаджето на най-добрия си приятел от магията на кръвожадния звяр.

Само че... това възможно ли е изобщо? Та той е Адам Блум. А аз съм новото момиче, и нищо повече. Ясно е, че съм му симпатична, но не си *пада* по мен. Не е възможно. Та на мен ми остават сигурно десетина минути живот. Освен ако нещо не промени радикално онова, което съм сигурна, че ще се случи.

Изчервявам се и не откъсвам очи от танцуващите двойки пред нас. Госпожа Грегъри, която ни води история на САЩ, също е тук — снове по дансинга и се опитва да отлепя момичетата от кавалерите им. Все едно да се мъчиш да попречиш на луната да изгрее!

— Сигурно ще е най-добре да забаламосаш Лайла, докато аз му забивам кола — казвам с надеждата той да не забележи, че бузите ми са по-аленели досущ като роклята. — Липсва ни само тя да се хвърли върху мен, за да го спаси.

— Тъкмо затова домъкнах Тед тук — обяснява Адам и кимва към Теди Ханкок, който, сгърбен над една съседна маса, гледа отегчено дансинга. И той като нас чака да пристигне Лайла... с кавалера си.

— И все пак — казвам — не ми се иска да си около мен, когато... сецаш се.

— Чух те първите девет милиона пъти, когато ми го каза — изсумтява Адам. — *Знам*, че можеш да се грижиш за себе си, Мери. Изясни ми го повече от добре.

Понамръщвам се. На него не му е приятно, личи си.

Е, и какво от това? Не съм го молила са идва! Самопокани се! Пък и това не е любовна среща, а убийство! Той го знаеше от самото начало. Той променя правилата, а не аз. Кого лъжа? Аз не мога да ходя с никого! Имам си потомствени задължения. Аз съм дъщерята на унищожителя, и съм длъжна да...

— Да танцуваме? — сепва ме Адам.

— О, с удоволствие — отвърщам малко изненадано. — Но трябва да...

— Супер — казва той, прегръща ме и ме повежда по дансинга.

Толкова съм слисана, че не мога да го спра. Е, добре, след като първоначалният шок преминава, разбирам, че не *искам* да го спра. Смаяно осъзнавам, че... че ми е хубаво в прегръдките на Адам. Приятно е. Сигурно. Топло. Чувствам се... ами, почти нормално момиче, за разнообразие.

Не новото момиче. Не дъщерята на унищожителя. А просто... аз. Мери.

Бих могла да свикна с това чувство.

— Мери — казва Адам. Той е много по-висок от мен и дъхът му гъделичка кичурите, паднали от кока, в който съм прибрала косата си. Но аз нямам нищо против, защото дъхът му ухае.

Поглеждам го мечтателно. Не мога да повярвам, че чак сега забелязвам — *наистина* — колко е красив. Е, всъщност снощи забелязах. Или пък съм забелязвала и преди, но не съм го осъзнавала, защото какво ли би намерило момче като него в момиче като мен? Никога и през ум не ми е минавало, че на училищния бал ще ми кавалерства Адам Блум...

Е, да, добре, де, той ме покани единствено защото явно ме съжaliaва заради това, че майка ми е вампир и тъй нататък. Но все пак...

— Хммм? — усмихвам му се аз.

— Кхъм. — Адам, кой знае защо, явно е притеснен. — Чудех се дали... абе, като всичко това приключи и ликвидираш Дрейк, и Лайла и Тед се съберат пак... дали не би искала да...

Господи. Какво става?! Да не би той... да не би той да ме *кани на среща*? На истинска среща? Такава, на която няма нужда да носиш остри предмети?

Не. Не е истина. Сигурно е сън. След малко ще се събудя и всичко това няма да го има. Защото как е възможно изобщо? Дъхът ми секва — толкова съм сигурна, че ако си поема дъх, ще разваля магията, в чиято власт сме и двамата...

— Да, Адам? — питам.

— Ами... — Той като че избягва погледа ми.

— Само ако ти искаш, де, да поизлезем, примерно...

— Извинете. — Плътният глас, който в този момент прекъсва Адам, ми е твърде познат. — Може ли този танц?

Затварям сърдито очи. Не е за вярване. С това темпо момчето, което наистина харесвам, *никога* няма да успее да ме покани на среща. Никога. Никога. *Никога*. Цял живот ще си остана странна птица, продукт на също такива странни птици. Та защо въобще момче като Адам Блум ще иска да излезе с мен? Рожбата на вампирка и луд учен? Да признаем: това няма да го бъде.

А и ми писна. До *гуша* ми дойде!

— Ей, ти, слушай! — завъртам се аз и заставам лице в лице със Себастиан Дрейк, и сините му очи се разтварят, щом забелязва как пламтят моите. — Как смееш да смърдиш тук!

Но гласът ми притихва. Защото изведнъж не виждам нищо друго, освен тези очи...

... тези хипнотично сини очи, и те внезапно ме притеглят да се гмурна в тях и топлите и нежни вълни на топлината им да ме залееят...

Вярно, че той не е Адам Блум. Но ме гледа така, че ми става ясно — той го знае и съжалява за това, и ще направи всичко възможно, за да му простя това... дори *повече*...

И докато се усетя, Себастиан Дрейк ме прегръща — нежно, толкова нежно... и ме повежда от дансинга към остъклената врата, през която виждам нощната градина, окъпана в блестящи приказни светлинки и лунни лъчи... тъкмо мястото, където би те отвел златокосият потомък на трансилвански граф.

— Толкова се радвам, че най-после успяхме да се срещнем — казва ми Себастиан с глас, който ме гали като перце. Изоставихме всичко и всички — другите двойки, Адам, слисаната Лайла, впила в нас ревнив поглед; Тед, впил в нея ревнив поглед; дори панделките и розетките, всичко сякаш се стопи, и на света съществуваме единствено аз, градината, в която се намирам, и Себастиан Дрейк.

Той посяга и отмята кичурите, паднали върху лицето ми.

В някакво тъмно закътано ъгълче на съзнанието ми изниква споменът — аз трябва да се боя от него... и дори да го мразя. Но не мога да се сетя защо. Как бих могла да го мразя — толкова красив, мил и сладък? Той иска да се погрижи за мен. И да ми помогне.

— Виждаш ли? — пита Себастиан Дрейк. Вдига дланта ми и я поднася нежно към устните си. — Не съм толкова ужасяващ, нали? В действителност аз съм същият като теб. Аз съм просто дете на... да го признаем, на бележита личност, което се опитва да намери своето място в света. Ние носим своето бреме, не е ли така, Мери? Между другото, майка ти ти праща много здраве.

— М-м — майка ми? — Съзнанието ми като че е обвито в мъгла, също като градината, в която стоим. Защото, макар и да си представям лицето на мама, не се сещам откъде би могъл да я познава Себастиан Дрейк.

— Да... — Устните на Себастиан тръгват от дланта към свивката на лакътя ми. Докосването им е като течен огън по кожата ми. — На нея ѝ е мъчно за тебе, да знаеш. Тя не разбира защо не искаш да отидеш при нея. Тя сега е толкова щастлива... Не познава нито болка, нито болест... нито позора на остаряването... нито мъката на самотата. — Устните му докосват голото ми рамо. Трудно ми е да дишам, но то е,

защото ми е хубаво. — Обкръжават я красота и любов... И с теб може да е същото, Мери. — Устните му почти докосват шията ми. Дъхът му, толкова топъл, сякаш размеква гръбнака ми. Но ми е спокойно, защото едната от силните му ръце е прихванала кръста ми и той ме подкрепя, а тялото ми сякаш по своя собствена воля се извива назад, за да може той да съзерцава необезпокоявано голата ми шия.

— Мери... — прошепва той и устните му я докосват.

И аз се чувствам толкова ведра и спокойна, както не съм се чувствала от години, откакто мама замина, и клепащите ми се затварят...

И изведнъж нещо мокро и студено плисва шията ми.

— Ох! — изохквам, отварям очи и пипам там... а после отдръпвам ръката си. Пръстите ми са мокри от някаква прозрачна течност.

— Извинявай — извиква застаналият на няколко крачки от мен Адам, протегнал ръце напред. Дулото на неговата деветмилиметрова „Берета“ е прицелено право в мен. — Не улучих.

Миг по-късно гъст облак от зловонен, парещ дим ме задушавя. Кашлям и се отдръпвам със залитане от момчето, което само преди секунди ме прегръщаше толкова нежно, а сега се е хванал за димящите гърди.

— Какво... — изпъшква Себастиан Дрейк, докато се мъчи да загаси с удари пламъците, изригващи от гърдите му. — Какво е това?!

— Само малко светена водица, пич — отговаря Адам и продължава да пръска гърдите на Дрейк.

— Няма как да ти навреди. Освен, разбира се, ако не си от живите мъртъвци. Но явно за твой лош късмет си.

Миг по-късно аз идвам на себе си, бъркам под полата си и вадя кола.

— Себастиан Дрейк! — изсъсквам, а той пада на колене пред мен и вие от болка и гняв. — *Това е за майка ми!* И забивам ръчно издяланото ясеново острие дълбоко на мястото на сърцето му.

Ако той имаше сърце.

— Тед! — възкликва Лайла със сладникав глас, а гаджето ѝ лежи на изкорубената пластмасова пейка с глава в скута ѝ.

— Да? — пита Тед и я гледа влюбено.

— Не — пояснява Лайла. — Ще си го татуирам, когато пак отида в Канкун. На кръста. Надпис „Тед“. За да знае всеки оттук нататък, че аз съм твоя.

— О, *миличко* — възкликва Тед, придърпва главата ѝ надолу и пъха езика си в устата ѝ.

— Господи! — извръщам се аз.

— Знам. — Адам се е върнал, след като запокити светещата шесткилограмова топка за боулинг по осветената с диско лампи алея. — Май повече я понасях, докато беше омагьосана от Дрейк. Но сигурно така е по-добре. Като си татуира „Тед“ ще я боли много по-малко, отколкото ако беше „Себастиан“. Това беше страйк, между другото, ако не си забелязала. — Той се настанява на пейката до мен и поглежда бланката за резултати на светлината на лампата, която свети точно над главата ми. — Ей, знаеш ли, победителят съм аз!

— Стига си се перчил — казвам му. Въпреки че съм длъжна да призная, че той има с какво да се похвали, и то много. Далеч не само с това, че е победител в тая игра на боулинг.

— Само ми кажи — продължавам, когато той посяга и най-сетне маха папийонката си. Дори и на шантавите диско светлини на Боулмор Лейнс — боулинг залата, където се замъкнахме след бала, таксито от „Уолдорф“ ни струваше само девет долара — Адам пак изглежда неприлично красив. — Откъде взе светената вода?

— Ти я даде на Тед — отговаря Адам и ме поглежда доста изненадано. — Не помниш ли?

— Но как така ти хрумна да напълниш с нея водния пистолет? — питам. Още ми се вие свят от случилото се по-рано. Да играеш боулинг в полунощ е готино, но нищо не може да се сравни с това да убиеш двестагодишен вампир на училищния бал.

Жалко, че той се превърна в пепел в градината и никой, освен нас двамата с Адам не го видя. Със сигурност щяха да ни изберат за крал и кралица на бала вместо Лайла и Тед, които още не са свалили короните си... макар и килнати много шик, защото се скъсаха да се целуват.

— Не знам, Меър — казва Адам и записва резултата си. — Просто хрумването ми се стори добро.

Меър. Никой досега не ме е наричал Меър.

— Но как се досети? — питам. — Че Дрейк ме е... каквото там ми е направил? По-точно как се досети, че аз не се преструвам? За да го подмамя и да му създам фалшиво чувство за сигурност?

— Освен това, че се готвеше да те ухапе за шията ли? — вдига Адам тъмната си вежда. — И че ти с нищо, ама с нищичко не се съпротивляваше? Да, доста добре разбихах какво става.

— Щях да се отърся — уверявам го аз, но всъщност далеч не съм толкова уверена. — Веднага щом усетех зъбите му.

— Не — възразява Адам и се ухилва на светлината на единствената лампа на таблото за резултати. Цялата боулинг зала тъне в мрак, освен алеите и кеглите, които сияят призрачно. — Нямаше. Признай го, Мери. Аз ти бях нужен там и тогава.

Лицето му е толкова близо до моето — много по-близо от лицето на Себастиан Дрейк.

Само че не ме обзема желание да се гмурна в погледа му, а ми се струва, че ще се разтопя под него. Сърцето ми спира.

— Да — казвам аз, а погледът ми се плъзва към устните му и не мога да го спра. — Май да.

— Добър екип сме — казва Адам, и забелязвам, че и неговият поглед не може да се откъсне от устните ми. — Не мислиш ли? Особено в светлината на предстоящото апокалиптично събитие? Когато татенцето на Дрейк разбере какво сме сторили тази вечер?

Дъхът ми секва от думите му.

— Точно така! — извиквам. — О, Адам! Той няма да преследва само мен. Ще преследва и теб!

— Знаеш ли... — казва Адам, погледът му се откъсва от устните ми и плъзва надолу. — Твоята рокля много ми харесва. Много добре се съчетава с обувки за боулинг.

— Адам — казвам му. — Това е много сериозно! Дракула може би се подготвя всеки миг да връхлети в Манхатън, а ние си губим времето с боулинг! Трябва да започваме подготовката! Да подготвим контраатака! Трябва да...

— Мери — прекъсва ме Адам. — Дракула може да почака.

— Но...

— Мери — повтаря Адам. — Млъкни.

И аз млъквам. Защото той ми запушва устата с целувка и аз му отговарям.

А и освен това е прав. Дракула може да почака.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.